

бойна линия. Турците правят стъпки да навлезат въ града; горските топчета ги налитат. Неприятелът има голяма поддръжка. Те се носят една подир друга като вълна въ морето. Най-големият бой се свива при трета дружина. Турците искат да земат самарското знаме. Започва се грозна борба съ ръце, съ ножове, съ пушки. Падат убити, единъ, два, три знаменосци. Най-сетне грабва го подполковникъ Калитинъ. Напредъ!—вика той извън себе си. Въ този мигъ три куршума го пронизват и той пада отъ коня. Турци грабват знамето; по тяхъ се спускатъ няколко опълченци, похватат ги и земат знамето си. Знамето върви от турски въ български ръце и обратно. Най-сетне турската буря намалява и знамето бива спасено като светиня за България.

Турците сполучват да навлезат въ града. Посреща ги милиция отъ български граждани. Но врагът е безкраенъ, редицата му не се свършватъ. Гражданите напускат града и тръгват да бѣгатъ къмъ планината. Опълченците биват обградени. Ала те съ ударъ на ножъ пробиват турските вериги и съгласно заповѣдта отстъпатъ къмъ Сръдна гора, като улесняват и руската войска да отстъпи.

Презъ нощта на 19. срещу 20. юлий отъ Сръдна гора се виждаше зловещото зарево отъ горящия градъ. Турците запалиха Стара Загора. По-нататъкъ се виждатъ и селата какъ горятъ; 250,000 души българи съ деца, жени, коли, добитъкъ бѣгатъ къмъ Казанлъкъ и Стара-планина...

Опълчението предпазливо и редовно отстъпва, като помага на бѣгащия народъ.